

ДЪЩЕРЯТА НА МАНДАРИНА

Китайска приказка

Живяше едно време един дребен и тлъст мандарин. Неговата слава като отличен лъкар, бѣше залѣла всички краища на обширната небесна империя. Когато императрицата, която от дълги години страдаше отъ незнайна, неизлѣчима болестъ, се научи за този лъкаръ, прати веднага да го повикатъ. Мандаринътъ я излѣкува. Императрицата отъ благодарностъ награди своя спасителъ съ орденъ за заслуга и по-неже не бѣше скуперница подари му единъ чудно хубавъ сервизъ за чай, отъ най-финъ порцеланъ, рисуванъ съ рѣка, съ сини ластовички, водни рози и клончета отъ разцѣфнала праскова. Единъ много хубавъ сервизъ. Доволенъ, мандаринътъ се върна у дома си и прибра скупия подарѣкъ въ единъ лакиранъ шкафъ. И предупреди слугитѣ си: „Тежко на онзи, който счупи само едно парче отъ този сервизъ! Ще плати съ главата си!“

Съ такъвъ страшенъ гласъ мандаринътъ изрече тѣзи думи, че слугитѣ съ треперещи ръце се докосваха до чашитѣ. Слава Богу, че само въ рѣдки случаи се употребяваше сервиза...

Но при единъ отъ тѣзи случаи, малкиятъ Ли, който се занимаваше съ миенето на чиниитѣ, като избѣрваше сервиза, изпусна една чаша на земята и почна да плаче най-отчаяно. Найодидоха веднага и другитѣ слуги и останаха като замръзнали предъ счупената чаша. Всички бѣха толкова поразени, че не намираха думи да успокоятъ малкия Ли. Тѣхниятъ господаръ бѣше справедливъ, но строгъ и нѣмаше да прости на малкия слуга.

Привлѣчена отъ отчаяния плачъ на момчето, Лотосовото цвѣте, единствената дъщеря на мандарина, се появи на вратата и запита какво се е случило.

— О, о! Такава връва за една счупена чаша?

— Счупи го!

Орѣхчето почваше да удри съ тѣлото съ криле, кълвѣше го съ човка, но нѣмаше сили да го счупи. Уморено то се дигаше къмъ гнѣздото си и почваше да жумоли на пилето си. А доле котакътъ се облизваше.

Единъ день птичката се върна развълнувана.

— Какво има? — попита перото.

— Остави се, голѣма новина! Утре ще пристигне въ нашия градъ царътъ. Бѣхъ кацнала на една вейка до отворения прозорецъ на ъметовата канцелария. Чухъ го като рече на съветницитѣ си: „Гласете се утре да се отсрамиме на царя!“ ... Нали направиха желѣзенъ пътъ до нашия градъ.

— Но, господарке, това е чаша отъ императорския сервизъ! — Зная, но не се тревожете повече!...

Веднага тя изтича до шкафа, кждето стоеше затворенъ сервиза, и за ужасъ на изплашенитѣ слуги, той тръсна на земята съ малкиятъ си рѣжички чашитѣ и чиниитѣ, че нито една отъ тѣхъ не остана здрава.

— Господарке, господарке!... едва можахъ да произнесатъ изплашенитѣ слуги. А малкиятъ Ли остана като замръзналъ, съ широко отворени, очудени очи. Въ този моментъ мандаринътъ влѣзе въ стаята; изведнѣжъ разбра за бедата и се разфуча.

— Нещастнице, какво си сторила!

Лотосовото цвѣте безстрашно се приближи до баща си и сериозно му каза:

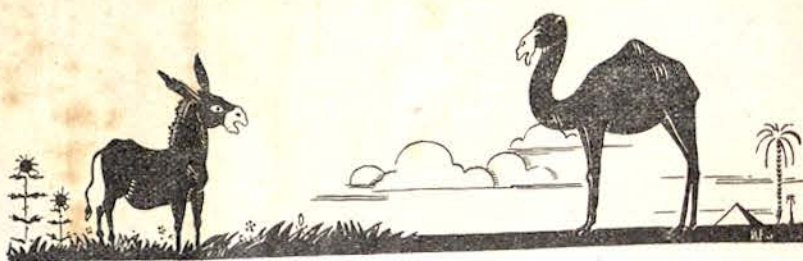
— Какво съмъ сторила? О, татко мой, ти си заплашилъ съ смъртъ всички, който счупи една само чаша, а сервизътъ се състои отъ двадесетъ и четири парчета. Една по една, рано или късно, чашитѣ и чиниитѣ ще бждатъ всички счупени. ... и двадесетъ и четири човѣка ще платятъ съ живота си. Но животътъ на единъ само човѣкъ струва много повече отъ цѣлия сервизъ! Затова е по-хубаво да умре само единъ човѣкъ... Убий само мене! Не се бой, азъ съмъ доволна, че съ моя животъ спасявамъ живота на толкова души...

И като колѣннчи предъ баща си, наведе чернокосата си главичка.

— Ето, готова съмъ, татко! Мандаринътъ, поразенъ отъ мдритѣ думи на дъщеря си и благородната смѣлостъ, съ която тя се жертвуваше, не я наказа. Но разтвори обятия, притисна я до гърдитѣ си и ѝ прости.

Дж. Риготи

МАГАРЕ И КАМИЛА

Защо си се родила тъй гърбата? — попитало магарето една камила... Съ тази планина върху гърба си, дружке мила, ти си най-грозното животно на земята! — Да! Грозна съмъ, не го отказвамъ ази, отвърнала камилата тогази... Но азъ не мислѣхъ, о магаре, че ще намѣря критикари у грубата порода на ослитѣ! Иди, огледай се, и вижъ си хубаво ушитѣ, и разбери това: плашило не трѣбва никога да се присмива на страшило!

Ст. Михайловски

ИЗГУБЕНО БОГАТСТВО

Селянинътъ единъ, голѣма пияница, следъ като пропиля цѣлото си богатство, тръгналъ при врачка, и то на Велика сжбота, за да я пита, какъ може да възвърне пакъ имането си. Вървѣлъ той изъ пѣтя съ наведена глава. Но както си вървѣлъ и мислѣлъ, срещнала го стара и прегърбена бабичка.

— Помози Богъ, синко, рекла тя. Той нищичко не ѝ отговорилъ.

— Много си замисленъ, сине, продължила бабичката. Бива ли младъ човѣкъ съ толкова набръчкано чело?

— Младъ, младъ, ама питашъ ли ме дали имамъ грошъ въ джеба си, — троснато ѝ отговорилъ селянцътъ.

— Та само пари ли кога има, човѣкъ трѣбва да бжде радостенъ и веселъ? Ами здраве нали ти е далъ Богъ. Какво искашъ повече? — А кжде си тръгналъ?

Пияницата се забъркалъ. Смутилъ се. Досрамѣло го да си каже, та излѣгалъ:

— Отивамъ въ града, работа да търся.

Бабичката разбрала, че не ѝ казва истината. Още повече на другия день било Великденъ. А на такива свети празници човѣкъ не ходи да търси работа.

— Я ми кажи, баба, върно ли ми казвашъ? Азъ съмъ стара жена, много съмъ живѣла и много съмъ видѣла. Кажи ми какво ти тежи, може би, ще ти помогна.

Нѣмало какво. Хваналъ се човѣкътъ въ клопката. Затова помислилъ, помислилъ, почесалъ се по главата и казалъ:

— Имахъ голѣмо богатство.

Бѣше останало отъ баща ми. Но азъ го продадохъ и изпихъ всичкитѣ пари.

Когато казалъ последнитѣ думи, той навелъ глава къмъ земята. — Затуй решихъ сега да ида при врачка, за да ми каже какъ мога да си възвърна имането.

— Нищо не ще ти помогне врачката, синко, рекла бабичката. Нито пъкъ можешъ така лесно да си върнешъ богатството. Ти си го пропилялъ. То е загубено вече. Ако искашъ пакъ да ти се върне всичко, каквото си ималъ, трѣбва преди всичко да си възвърнешъ ума. Нѣма ли човѣкъ умъ въ главата си, не може да спечели нито грошъ.

Пияницата разбралъ какво иска да му каже бабичката. Видѣлъ грѣшката си. Зачервилъ се, потъ го избило по челото и засраменъ си тръгналъ. Но не забравилъ да благодари на старата жена за добритѣ думи.

Бабичката доволна, че я послушалъ, се усмихнала и си тръгнала изъ пѣтя.

Славчо Ангеловъ

Вехне, пада, чезне всичко — младостъ, сила, красота... Въ Божий миръ единичко нѣщо не пропада — доброта!

Ст. Михайловски

ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

Стоянъ Михайловски

Роденъ е на 7 януарий 1856 година въ гр. Елена, починалъ на 3 августъ 1927 година въ София. Миналиятъ месецъ се навършиха 10 години отъ смъртта му.

Стоянъ Михайловски е писателъ сатирикъ, който осмива лошитѣ и порочни страни на живота и хората. Написалъ е книгитѣ: „Поема на злото“, „Желѣзни струни“, „Книга за българския народъ“, „Отъ развала къмъ провала“ и драмата „Когато боговетѣ се смѣятъ“, играни въ Народния театъръ.

Той се е проявилъ и като виденъ общественикъ — билъ е народенъ представителъ, редактиралъ е политически вестници, писалъ е по религиозни и други въпроси.

ВЪ ЛЪТОВИЩЕТО

Щомъ слънцето утринъ изгрѣе звънчето ни буди отъ сънъ — оправяме бързо леглата и тичаме съ пѣсень на вѣтъ,

Лицата си миемъ самички, закусваме съ масло и медъ, на плажа отиваме всички, печеме се тамъ до обѣдъ.

Но свирне ли свирката, всички съсъ мощно ура отъ гърди катъ луди се хвърляме дружно въвъ хладнитѣ морски води.

Следъ обѣдъ сме пакъ въвъ леглата — дордето звънчето забий, — закусваме, после въ гората играемъ, доръ слънце се скрий

Така, въвъ разходки чудесни въ пѣсни, безгрижни игри, на воля, подъ свода небесни отлитнаха лѣтнитѣ дни.

Георги Костакевъ

РЕДАКЦИЯТА НА „СЛАВЕЙЧЕ“ НАПЪЛНО ВЪ УСЛУГА НА СВОИТѢ АБОНАТИ И НАСТОЯТЕЛИ!

Абонатитѣ и настоятелитѣ на в. „Славейче“ могатъ да си доставятъ чрезъ редакцията всѣка книга отъ тѣзи, които се рекламиратъ въ вестника, или която да било друга книга, излѣзла у насъ. Достатъчно е само да изпратятъ сумата съ писмо въ чисти пощ. или гербови марки или най-добре и най-лесно по пощ. чекова смѣтка на в. „Славейче“ № 624. При поръчки за книги на стойностъ повече отъ 100 лева — 20% отстъпка. Исканте всѣка книга отъ насъ и тя ще ви се достави!

Утре ще пустнатъ първия влакъ и на събора царътъ ще срѣже панделката предъ влака. Такъвъ обичай има. Охъ, че ми тупти сърдцето! Ще ида подиръ пладне да се изкъпя въ рѣката. Крилата си да очистя отъ праха. Нѣма никжде на земята по прашни улици отъ нашитѣ. А отгоре книжарката все въ моето гнѣздо отупва чергитѣ си. Ще наредя леговището си, ще покажа на царя пилето си. Ехъ, да бѣше живо и другото ми чедо, щѣхъ да ги покажа и двенкитѣ, ама не било писано!.

Перото се замисли. — Дано, — мина му презъ стоманения умъ, — дано грѣйне слънце, че да свѣтна, че да ме види първиятъ гражданинъ на българската земя и да ме купи за своята перодръжка.

Къмъ пладне кметътъ на градчето почна да пише заповѣдъ: „По случай пристигането на Негово Величество Царя въ нашия старъ престолень градъ, заповѣдвамъ: гражданитѣ да приметатъ двороветѣ си, да изтриятъ съ вестници опушенитѣ прозорци на къщитѣ си, да накичатъ вратитѣ си съ цвѣте и още...“ тъкмо на туй мѣсто перото му засѣче, заскърца и престана да пише. Кметътъ се разсърди, извади разкрененото перо отъ перодръжката и го хвърли презъ прозореца. Натисна копчето на звънеца и поръча на прислужника да тича и купи едно ново перо отъ книжарницата. Книжарътъ Стати, като чу какво иска прислужникътъ, досѣти се за перото до прозореца

и му го даде. Нашето перо изтрѣпна.

— Най-сетне удари часътъ на моята служба!

— На добъръ часъ! — звънна подире му гласътъ на орѣхчето.

Когато прислужникътъ отнесе перото, кметътъ го намѣсти въ перодръжката и продължи: „...и още заповѣдвамъ да бждатъ веднага отсѣчени двѣтъ сухи круши, едната предъ месарницата на Иванъ Николовъ и другата предъ книжарницата на Стати Карапетровъ, защото грозятъ града.“ Подписа се отдолу. Удари печата.

Перото се разтрепера: тъй ли трѣбваше да се отплати на любимата си приятелка, птичката! Ами гнѣздото, ами птичето, което още не може да

хвърчи, ами котакътъ! Една голѣма синя сълза се търкулна и капна отъ крайчеца му. Кметътъ натисна тая студена сълза съ попивката и тя я изсмука.

Двама общински слуги заминаха веднага да отсѣкатъ сухитѣ круши на орѣхчето падна заедно съ крушата, тлъстиятъ котакъ налага и другото пиле. Удвена въ море отъ скръбъ, майката на изяденото пиле отлетѣ къмъ гората, кацна на една трънка и притихна. Само сълзитѣ ѝ затупкаха на земята. А перото рѣждяса за единъ день: тежко му бѣше, че безъ да ще е докарало нещастieto въ гнѣздото на своята крилата приятелка — птичката.

Ангелъ Каралийчевъ